

til at bortgive Privilegiet til at forbyde en bestemt Kunstart, nemlig Revuer, paa Frederiksberg. Da Teaterlovens Omraade vistnok alene angaar København, er det vel ikke i direkte Strid med den bestaaende Lov, at Justitsministeren her har forbudt en bestemt Kunststarts Udøvelse, men det er i hvert Fald i Strid med Teaterlovgivningens Aand og i Strid med Grundsatningerne om sund og naturlig Ytringsfrihed i et Folk. Og fra Sider, som staa den højtærede Justitsminister nær, er der kommet Rygter om, at naar Nørrebro's Bevilling til næste Aar bliver ledig, vil den højtærede Minister benytte sin Myndighed til ogsaa faktisk at hindre, at denne Kunstart bliver udøvet her i København. Dette sidste kan maaske lade sig gøre som et Magtovergreb, men det vilde kun være i Kraft af, at man kan benytte Privilegiemyndigheden til at handle i Strid med Lovgivningen. Overfor dette vil det sikkert være det bedste at faa hele Teaterprivilegiesystemet ophævet. Naar jeg tænker paa, at den højtærede Kultusminister sammen med mig for nogle Aar siden har indbragt her i dette høje Ting et Forslag til Lov om helt at omordne Teatervæsenet, saa at Privilegiævæsenet kunde blive ophævet, kan jeg ikke tænke mig andet, end at den højtærede Kultusminister, som jo er en særdeles myndig Mand, ikke vil bøje sig for et Magtbud fra Justitsministerens Side, men sikkert paa enhver Maade vil støtte Bestræbelserne for at afskaffe dette Privilegiævæsen, nu da der er kommet en Grund, en meget væsentlig Grund til at afskaffe det hele, nemlig at en af hans Kolleger, den højtærede Justitsminister, meget ofte har misbrugt dette Privilegiesystem.

Formanden: Ordet „misbruge“ er noget for stærkt i denne Forbindelse.

Zahle: Jeg kan ikke anse det for andet end et endog ret mildt Udtryk, men den højtærede Formands Afgørelse staaer selvfølgelig fast.

Nu skal dette Privilegiævæsen endog yderligere udvides; nu skulle ogsaa Biografteatrene være saadanne personlige Privilegier, og det uheldige heri ser man ved det, der er sket overfor den Mand, Hr. Ole Olsen, som gjorde sig bekendt ved Løvejagten paa Elleore, hvor han tillod sig at foretage en i sig selv ikke synderlig forfærdelig Bedrift i Strid med den højtærede Justitsministers Villie. Lad gaa, at den højtærede Justitsminister i sin mægtige Harmesagde: Den Mands Privi-

legium skal være fortabt, den Mands Forretning skal udslettes! Men højst mærkeligt er det dog, at den højtærede Justitsminister i Stedet for saa at lukke dette Biografteater, lægger sin Haand paa den Værdi, som denne Mand, og efter ham andre, har skabt, og som giver en meget væsentlig Indtægt, og indkasserer det hele i sin mægtige Favn og derefter velvilligst uddeler det til Personer, som han paa en eller anden Maade ønsker at give en Donation. Det er dog virkelig en Form for Administration, som ellers kun er kendt fra Historiens mørkeste Perioder. Maaske har man andetsteds set den udført paa voldsommere Maade og i større Forhold, i Oldtiden, men det, at man benytter administrativ Myndighed til at fratage Borgere deres Ejendomsret, deres oparbejdede Forretning, for at uddele den til Personer, som Magthaverne paa en eller anden Maade have staaet nær, hører dog, som sagt, til Tidsperioder, man ikke skulde tro kunde komme igen. (*Birck:* Hører det til Gorm den Gamles Tid?) Det ærede Medlems Spørgsmaal bryder jeg mig ikke om at besvare.

Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord i Anledning af, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) angaaende Krigsretten i Aalborg. Det ærede Medlem mente, at det vilde have været passende, at Chefen i Aalborg havde endt hele denne Sag med roligt at give en Reprimande et eller andet Sted, i alt Fald ordnet det hele, uden at nogen Dom blev fældet. Dette kan jeg ikke ganske bifalde. Det forekommer mig, at naar der er Konflikter, er som Regel en Dom den bedste Afgørelse. En ganske anden Sag er, om man kan sige, at en Krigsretsdom i dette Tilfælde er den rigtigste Afgørelse. Den Forseelse, her var begaaet, var af en ganske borgerlig Natur for alle Parters Vedkommende, og det forekommer mig, at det havde været naturligare, om vi vare naaede saa vidt i dette Land, at saadanne Ting afgjordes for de borgerlige Retter, om der var ogsaa den Lighed for alle Borgere — i Fredstid i hvert Fald —, at vi, hvad enten vi ere civile eller militære, kom til at mødes for Landets almindelige Domstole. Det forekommer mig, det vilde have været naturligare, naar det ikke var en administrativ Afgørelse, som her var truffen, at det var blevet en Domsafgørelse ved de almindelige Domstole. Det har ogsaa altid forekommet mig, at det var Venstres Krav, at disse særlige Domstole skulde ophæves